

Ved 1 pct.'s forøgelse af ledigheden vil merudgifterne til dagpenge og refusion stige med ca. 13 mill. kr., uden at der vil blive tale om merindtægter af medlemsbidrag.

Da maksimumssatsen pr. 1. april 1972 skønnes at blive 106 kr., skal de nævnte tal i forhold til finansåret 1972/73 forhøjes med knap 14 pct.

b. Dyrtingsregulering af beregningsgrundlaget for dagpengene.

Efter den gældende bestemmelse kan dagpenge højst udbetales med 4/5 af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste.

Med denne formulering er det udelukket at foretage en regulering af dagpengene i takt med den almindelige lønstigning på grund af udbetalte dyrtidsportioner, hvis dette ikke kan ske på grundlag af senere arbejdsperioder.

Efter den gældende regel kan det derfor ske, at langvarigt ledige får deres dagpenge beregnet på grundlag af en arbejdsfortjeneste, der ligger over 2 år tilbage.

Efter forslaget skal den arbejdsfortjeneste, der danner grundlag for beregningen af dagpengene, tillægges beløb, hvormed lønnen inden for vedkommende faglige område ændres i kraft af pristalsreguleringen.

Dagpengene, der efter forslaget højst kan udgøre 90 pct. af dette beregningsgrundlag, vil derfor blive reguleret i takt med pristalsreguleringen, idet de dog i intet tilfælde kan overstige den af kassen fastsatte sats.

Med forslaget tilsigtes der ikke nogen ændring i reglerne om fremgangsmåden ved beregning af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste, således som disse er fastsat af arbejdsdirektøren.

Forslaget vil ligesom forhøjelsen af dækningsprocenten navnlig komme de lavestlønnede til gode.

Udgifterne ved en ledighed på knap 3 pct. og ved udløsning af een dyrtidsportion hvert halve år skønnes på helårsbasis at blive ca. 4,5 mill. kr.

Dette beløb er beregnet under forudsætning af, at udløsning af en dyrtidsportion med de nugældende antal ugentlige arbejdstimer vil medføre en forhøjelse af daglønnen med 2,09 kr., som med en 90 pct.'s grænse vil kunne medføre en forhøjelse af dagpengene til det enkelte medlem med indtil 1,88 kr., alt under hensyn til den af vedkommende kasse fastsatte maksimale dagpengesats.

Da ændringen første gang finder anvendelse i forbindelse med pristallet for juli 1972, d. v. s. pr. 1. september 1972, kan merudgiften for finansåret 1972/73 anslås til ca. 1/3 af det nævnte beløb.

Til nr. 4.

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 51, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 5.

Ifølge den nugældende lovs § 58, stk. 1, nr. 1, fastsætter arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet regler om retten til dagpenge for et medlem, som er beskæftiget i en virksomhed, hvori arbejdstiden efter aftale mellem arbejdsgiver og lønmodtagere er nedsat med mere end 1/3 af normal arbejdstid.

Reglen forudsætter, at de medlemmer, som arbejder på nedsat tid og i forbindelse hermed får udbetalt dagpenge, skal være tilmeldt arbejdsformidlingen som arbejdssøgende; de pågældende må således i givet fald afgå fra virksomheden for at overtage arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, når sådant arbejde anvises dem.

Bestemmelsen har været indeholdt i arbejdsløshedsloven siden 1921, dog således at det indtil 1. april 1967 beroede på den enkelte kasses bestemmelse, dels om der skulle udbetales forholdsmæssige dagpenge, når arbejdstiden var nedsat med mere end 1/3, dels hvor meget arbejdstiden skulle være nedsat, før udbetaling kunne finde sted. Fra 1. april 1967 er det obligatorisk for kasserne at yde dagpenge under arbejde på nedsat tid og efter ensartede regler.

Ved lov nr. 114 af 24. marts 1970 indførtes i § 59, stk. 1, en regel om, at et medlem, som er arbejdssøgende til arbejde i fuld, sædvanlig arbejdstid, er berettiget til dagpenge, hvis medlemmet overtager arbejde af kortere varighed end denne arbejdstid, men at dagpengene i så fald nedsættes. Af kravet om, at medlemmet skal være arbejdssøgende følger, at vedkommende skal være tilmeldt arbejdsformidlingen, således at han må afgå fra arbejdet, hvis der anvises ham andet arbejde i fuld arbejdstid.

§ 59, stk. 1 gælder ikke for det tilfælde, at den forkortede arbejdstid er aftalt mellem arbejdsgiver og lønmodtagere; i et sådant tilfælde kan der, som anført foran, kun udbetales dagpenge, hvis arbejdstidsnedsættelsen udgør mere end 1/3 af normal arbejdstid, jfr. § 58, stk. 1, nr. 1.

Ved indførelsen af § 59, stk. 1, i 1970 kunne man på grund af det tidspres, hvorunder loven af 24. marts 1970 blev gennemført, ikke fuldt ud overskue konsekvenserne af samspillet mellem denne bestemmelse og § 58, stk. 1, nr. 1.

Efter at bestemmelserne nu har været administreret side om side igennem nogen tid, har det imidlertid vist sig, at opretholdelsen af § 58, stk. 1, nr. 1, i visse tilfælde kan føre til uheldige resultater, idet § 58, stk. 1, nr. 1, udelukker personer med arbejdstid,